

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: הקיסר האחרון, מלאכים בשמי ברלין, זאן דה פלורם, מגדל הדבורים, ירושלים: הקיסר האחרון, זאן דה פלורם, מלאכים בשמי ברלין, חיפה: הקיסר האחרון, סקר מוב בבילונייה, תל-אביב

*** מלאכים בשמי ברלין (לב, חל) אביב, מוצג גם בסדר בירושלים, ורמניה-צרפת) — וים וגרס חזר הביתה כמו מלאך ומתבונן בברלין כדרכים לא שגרתיות. הוא נעזר בשלושה שחקנים נפלאים — שניים בלתי-אמי, אוטו סאני דר וברנו גאנץ, העובדים יחד בשאבינה, ומלאך יבוא מארצות-הברית, פיטר פולק.

*** עכבר הבארים (שחף, תל-אביב, ארצות-הברית) — פיי ראגאוי ומיקי רוק כש ני שתיינים שאין להם תקנה, אבל הם גם אינם רוצים בתמורה או בחיפזן נשמתם. משעשע, מיש חק מצויין.

*** הקיסר האחרון (נת, תל-אביב, מוצג גם באוניברסיטת בירושלים, אונליה) — ברנארדו ברטולוצ'י וזלמו ויסריו סטורארו במבט עוצר נשימה בהיסטוריה ררך התמרדות בחייו של קיסר סין האחרון. קולנוע תיגי שהוכתר בארבעה פירסי נלובוס הזהב, פרס העיתונות הזהב בהוליווד, על הסרט הטוב ביותר, הבימאי הטוב ביותר, התסריט הטוב ביותר והמוסיקה הטובה ביותר של השנה. המוסיקה היא שילוב מרתק של מוזיקה ומערב — ריזויד באיין (ראשים מרברים) וסקאמוטו.

*** גן השיש (חבלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — פרנסיס פודר קופולה במבט אחר בוויטנאם ררך מצבת-השיש היחידה הנותרת של ארלינגטון. תיזה מעניינת על סודר הצבא. שחקנים מעולים, הגרול שברום הוא ג'יימס ארל ג'ונס, עם תסריט שנופל לפתע ובורח. ובכל זאת לקופולה יש מה להראות.

*** תיקודה ותהילה (רוזנף, תל-אביב, אונליה) — ג'ון בורמן נוכר ככף של ימי הבלץ בלונדון כילד. ויכרותיו מזכים את הצופה באחד ממיפגניה-המישחק התמים ביותר שנראו זה זמן רב בקולנוע הבריטי. הסרט וכה בפרס נלובוס הזהב כקומדיה הטובה ביותר של השנה.

*** טאמסופו (לב, תל-אביב, יפאן) — יחו איטאמי, מהמרתקים שבכימאים הצעירים ביפאן תוקע מולג בהררי-הולילה של האומה העי סוקה במידרפי תענוגות. אלמנה צעירה עורכת מסע מסורף של ריגול תעשייתי גאסטרונמי משעשע.



שחקנים ראשונים ואומדמוז בסרט מאמפופו

*** עורבים / ילדה גדולה (מוסיואן חל) אביב, ישראל) — שני סרטים קצרים בהקרנה מיסטרית ראשונה בישראל. סירטה של איילת המנחמי (עורבים) — ניסיון ליצור סיגנון. וסירטה של גירית גרוניך (ילדה גדולה) משקף יכולת לעבוד עם שחקנים ומגע של הומור.

שישבת / הקרנות מיוחדות

*** מסע העסקים של אבא (הקולנוע, בית-ציוני אמריקה, 14:30, ינוסלביה) — סירטו המלבב של אמיר קסטוריצה על אבא, אסיר פוליטי, ררך עיניו של בנו, חולה-ידה בעל הומור.

*** חמים ופעים (מוצאי שבת, כמ) עם חצות, הקולנוע, בית ציוני אמריקה, אר צות-הברית) — מציאות הולל ועוקצני של כילי ויילדר עם מרילין מונרו, ג'ק למון וסוני קרטיס. עותק חדש עם מטבע-לשון שקבעה בהיסטוריה של הקולנוע את מעמדו של ויילדר כפילוסוף: "איש אינו מושלם"

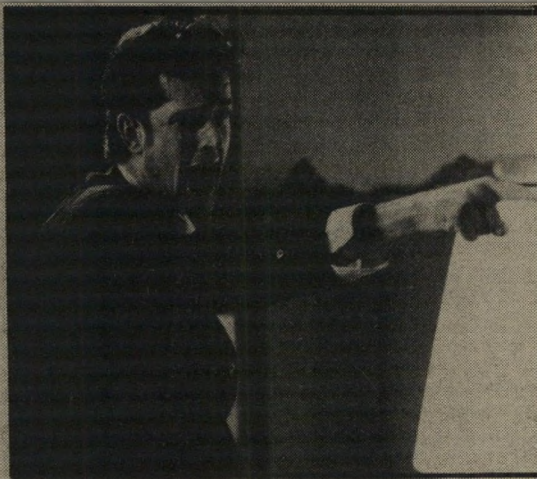
עדנה סיינר

העולם הזה 2630



ריצ'ארד דרייפוס ומאדלין סטאן - לא מבריק

באמתלא כלשהי, ועד מהרה הוא מוצא שקשה מאוד לעבוד את הכביש בחזרה ולחשתמק בתפקיד של צופה מן הצד. גם החלק הזה, שוטר שמתאהב בנושא הקירותו מגלי שהיא ידעת שהוא שוטר, אינו בדיק חדש. באדהם, שהואמיקצוען שלממשל-אוכריס את מישחקי פילחמה ואת רעם כחול) יודע בדיק כמה דם צריך לשפוך, וכמה בדי- חות צריך לספר, ובסוף מלס יוצאים מחויבים, ושבעי-דיון.



רופרט אברט - עצבני והיסטרי

יום והיא תפרוש מן העולם. אבל זה עוד לא הכל - יש לה בן סיפוחים צעיר, רופרט אברט שמרסר לסדר נראה עצבני והיסטרי יותר, והוא בודאי נראה ממוטט יותר מן הצ'לנית-אומנת החולה. וישנו גם הפסיכיאטר מקס פון סידוב בתפקיד אומלל של רופא שזוקק לרומא, בעזרת תמליל ברמה של רומאן למשרות של טום קמפינסקי הופך המאבק לחיים לסרט עלילתי ועדי סוחס-דמעות ושאנו אמין.



פארסון גיספר - שוט הקשוח

חינוך לאזרחות טובה בנוסח נפש בריאה בגוף בריא. אלא שגם בקר טרם התבגר והוא מבין מין וספורט בצורה שכבר עברה מן העולם, או אולי קיימת עדיין במילונים המת- חסדים נוסח רגן, אותם מילוני-מושגים שהצמיחו את רוקי ואת רמבו. עוד קורבן אחד הפיל בקר באיוולתו - לינדה פירנטינו, שחקנית צעירה שהיתה נחמדה ביותר אצל סקורסיה בניו-יורק של לילה ונראית כאן כדחליל מתוסכל. גם אנחנו מתוסכלים.

בידור

לפי מירשם



מעקב צמוד (רבחן, תל-אביב, אר צות-הברית) - הטענה מוכרת ושחרי קח למדי: שני בלטים שלחים ל- מיבצע משותף. אחד קצת יותר פרובלמטי, השני קצת יותר מרובע. הם דוחסים כמה בדיחות, כמה סיטות של פעילות, רוצח מסורף, התיכה הגונה - ויש סרט.

טובן שזה לא כל-כך פשוט, אחרת גם הקולנוע הישראלי היה עושה סרטים כאלה, אבל הוא לא כל-כך מצליח במלאכה. אמילו האמריקאים אינם מנחשים וממיד את הכמויות הנכונות הדי- רזשות כדי שהתבשיל לא יהיה מלוח או הפל. הבימאי ג'ון באדהם, מצליח הפעם דווקא לא רע. קשה לומר שהסרט מבריק, או שיעשה היסטוריה, אבל אין ספק שכל מי שמבקט בידור בלי התחייבויות, יקבל תמורה למחיר הכרטיס.

ריצ'ארד דרייפוס ואמילו אסטוזה הם שני השוטרים שצי- ריכים לעקוב מקרוב אחרי נערה נאה ביותר, שהיתה בעבר ידידתו הצמודה של רוצח מסיכופאט. כל זאת, משום שהפי- סיכופאט ברח מן הכלא כבר בסצינה הראשונה של הסרט, ויש סיכוי סביר שיוסעה להתקשר עם חתיכתו.

הצמד מתמקס בבית שממול לגברת הצעירה. תחילה מסתפק במישיקמות ובמיקרופונים, אבל מאחר שדרייפוס הוא ברנש בעל דחמים חזקים, והוא נמצא בדיק במצב של עירנות מוג- ברת, משום שידידתו זנחה אותו, הוא עובר די מהר את הכביש

חולה בריאה

במיטה חולה



המאבק לחיים (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) - שוב אנדרה קונצ'י- לובסקי במערב. אחרי רכבה לחופש ומאהבה של פריה הפעם זה ברור - הוא חייב לשנות כיוון - לא לזמן רב יוכל להישען על תהילת העבר ולהכריח כי הוא מתעניין במיטיטיקה ובכוחות התמימד- עים המנועים את האנושי למעשים אל-אנושיים.

כל מה שמתקבל בסרט הוא קלשאה, ציורה של סור-דרכילות מביך. מביך - כי הוא עושה שימוש מכון (אולי לא בודון) בחיי הצ'לנית 'אקלין דה-פרה. אי אפשר לברוח מן ההרגשה כי זהו חילול מרטינות של הצ'לנית המנוחה.

ברור מאליו כי אם היה הסרט מעולה, יש להניח כי אפשר היה לכנות את הסרט "מחווה", אבל, למרות שדה-פרה היתה באמת מוסיקאית גדולה, אין הסרט מחווה, כי אם קוריוז מאתטי. זה מתחיל בעובדה שג'ולי אנדריוז, עם כל רצונה הכן וכישרונה האישיים אינה יכולה להמשיך להיראות כמו מרי פומינס, בלי כיור או עם כיור. הניסיון לשכנע כי היא כנרית גדולה הגוססת מטרתה נמצה אינו עולה יפה שעה שהיא נראית בריאה יותר מכל השחקנים האחרים.

אלו ביטס בתפקיד בעלה, גם הוא, כך אומר התסריט, גאון מוסיקלי גדול וגם גבר שאין לעמוד בפניו. אך הוא נראה, משום מה, כאילו קיבל טימול ממועד בקורסיוון או באלכוהול. כבר מהתחלה ברור שהאומנת הגיבורה תצא מנצחת אמילו אם יבוא

רוקי בגיל

ההתבגרות



מסורף עליך (נורדון, תל-אביב, אר צות-הברית) - האמת היא שכבר כמה שבעות ירדה על בדינו המכה ושמה "סירטי נעורים" - קשה קצת להס-

ביר אותה, בעיקר לנוכח העובדה שלנעורים או לבני-הנעורים היום מגיע מוצר קצת יותר טוב. והנה, כל המתחנכים-מצ' חיקונים בנושא הנוער משוואתם אחת היא - מין פלוס ספורט במנות מנוחכות ביותר, והם נעים סביב המכנה המשותף המ' טומטם ביותר.

זהו, בכל אופן, נושא של הסרט, שמספר על תלמיד-תיכון שכל רצונו בחיים הוא להראות לקשוח - מבית-הספר היריב את זרועו, ולנערה, שנטשה ללון בביתו, את אונו.

חבל רק שעל מיזבח הטיפשות נופל הפעם שחקן מוכשר מאוד - מאתיו מודין, מי שהיה כה מפתיע בסירטו של אלן פארקי - "ברד". והבריק ממש אצל סטנלי קובריק בפול ספאל נאקם. ועתה, מה נשאר - לראות אותו בסרט הזה בתפקיד לודן שוויין, רץ ומזעזע כדי להוריד מישקל, כי זה האמצעי המקדש את המטרה - והמטרה, כבר ידועה.

מודין האומלל נראה כה חיוור, גם במישחקו וגם בפניו, עד שנדמה כי למעשה מאמן טוב היה שולח אותו ישר לבית-מרנוע כולל מרחצאות. הבימאי הארולד בקר סבור, לעומת זאת, שזוהי מחווה לרוח-החלימה האמריקאית. הוא מוציף את העי- לילה השטוחה בשלל סיסמות נבובות מתוכן, כאילו היה זה